

Biržai – Kirkilai

Atstumas: 42 km · Sudėtingumas: vidutinis · Trukmė: 7 val.

Maršrutas pateikiamas kartu su Pauliumi Bakučiu iš epas.cc.

Nuotraukų autorius: Justas Juozaitis.

Komoot maršrutas

Atsisiųsti GPX failą

Kelionę pradedame autobusų stotyje - dviračius atsivežėme Kautros ir TOKS autobusais, Justas iš Vilniaus, aš iš Kauno. Kurį laiką tvarkomės mantą, nes atvykome į Biržus kelioms dienoms - reikia susikrauti krepšius ant dviračių, kai ką tenka ir palikti pasaugoti stotyje.

Kadangi esame išalkę, patraukiame tiesiai maitinimo įstaigos link. Ne šiaip sau kokios, o link restorano „Alaus kelias“. Negaliu atsistebėti koks skanus maistas restorane. Turbūt sriubos vaizdas kalba pats už save - jūros gėrybės ir daržovės joje buvo tobulas derinys. Būtų keista, jeigu dar nebėga seilės bežiūrint.. Man pačiam bėga.

Vėliau perėjome prie pagrindinių patiekalų. Galiu pasakyti, kad privalgiau tiek, kad energijos ir laimės užteko ilgam - o man tai svarbus dalykas.

Prieš keliaudami tolyn užsukome apžiūrėti Rinkuškių alaus daryklos.

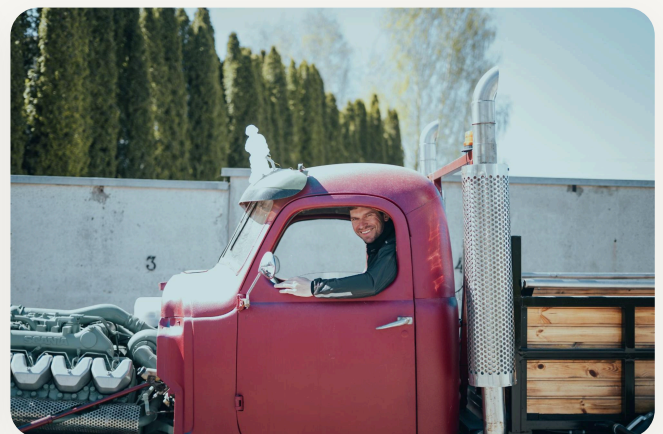
Keliaujame į patalpas, o ten pasitinka pramoninis vaizdas. Didžiulės talpos, kambariai su specialia temperatūra, pilstymo įranga:

Labiausiai patiko tai, kad gamykloje pritaikyti žiedinės žalios ekonomikos principai ir kad į atliekas beveik niekas nekeliauja - panaudojama vieno ar kito produkto gamybai. Pvz. iš mielių likučio dar gaminamas actas.

Tuo tarpu ir trumpam pakeičiau vairą: sėdau išbandyti šį monstrą. Gaila nebuvo raktelių..

Darykloje yra dviračių stovų, kurie aktyviai naudojami darbuotojų ir pasak ekskursiją vedusios darbuotojos - būna pilni. Poreikiui esant galima pasikrauti ar pasitaisyti dviratį - yra rem. kompletas, įrankiai. Viskas ko reikia, kad galėtum ekologiškai judėti.

Kad kelelis nedulkėtų, užsukome ir į krautuveną.

Rekomenduoju pabandyti alaus ledus. Iš karto perspėju - skonis kitoks nei įprasta ledams.

O namiškiams tuo pačiu pagriebėme ir vaišių:

Netrukus jau mynėme Karvės, turbūt žymiausios Lietuvoje, olos link (o ji pasirodo visai šalia):

Pasirodo jos dugne yra atvira kiaurymė, pro kurią galima patekti į dar vieną olą pasaulį. Tačiau taip giliai lankytojams jau neišeina nusileisti-įlįsti. Tuo pačiu apžiūrimė šalia esančias levos ir Velykų duobes. Įdomus kraštas, keisti dalykai vyksta jame!

Žvyrkeliu (jo yra apie 1 km) judame plento link. Čia pasitinka puikus dviračių takas, kuriuo pasukame link Pabiržės.

Pabiržē - puikus miestelis su istorine architektūra, dvaro sodu bei tvenkiniu. Nustebino kiek ramu ten buvo. Tikra ramybės oazė, tinkama atsipalaidavimui ir poilsiui - yra suoliukai, supynės, galima papiknikauti. Lyg ir maudytis, bet mes nebandėme.

Pakeliui link Smardonės šaltinio aplankome A.Jaronytės sodą ir užsikeberiojame ant Kiršonių akmenų.

Tikiuosi gamta nesupyks, bet buvo labai smalsu ar pavyktų.

Pakeliui įveikiame apie 3 kilometrus žvyrkelių ir lauko kelių.

Smardonės šaltinis ir takas per vandenį - labai gražiai sutvarkyta ir jauki vieta. Keista matyti tokį kiekį vandens besiveržiantį iš žemės. Eiti per vandenį nebandžiau, bet nusiprausti - vienas malonumas.

Vykstame prie Mantagailišio dvaro. Dvaras dar nesutvarkytas iki galo, bet aplinka pasirūpinta, čia žaidžiamas Monteball'as.

Randame takelį ir sukame link Barsuko ir Lapės olą. Takelis per miškelį gaivina ir leidžia mintims paplaukioti po smegenų pusrutulius. Užsisvajojęs ne iš pirmo karto įsuku į tinkamą olos takelį, tad Justui tenka manęs palaukti.

Kažkam ir pasismaginti užsinori!

Su žemdirbystės prieskoniu judame link Kirkilų.

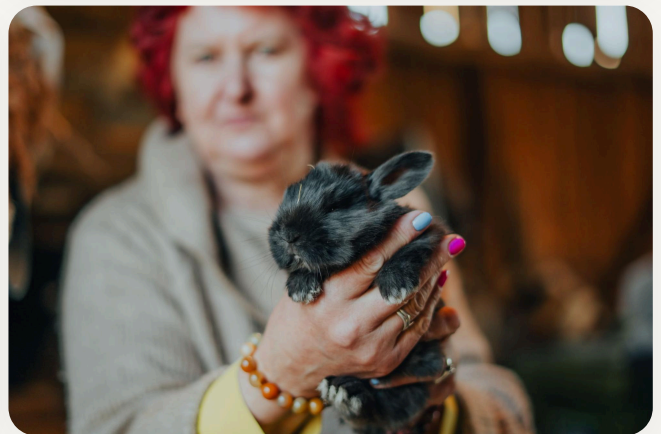

Kirkiluose mus pasitinka sodybos „Prie Įgriuvėlės“ savininkė Onutė. Onutė ne tik darbšti, bet ir prižiūri visą ūkį. Puiki pasakotoja, parodė mums savo rankdarbių kolekcijas, pavaišino arbata - po visko jautėmės smarkiai apsišvietę.

Čia taip pat susipažinome ir su jos gyvūnų „kolekcija“: šauniosiomis žąsimis, kurios klegėdamos nubryzino karstinio ežero link, keistuoliu arkliu Gugiu, mielais triušiais, katinu. Visa gyvūnų delegacija ir visi savaip šaunūs! Jau buvau primiršęs tą kaimo vaizdelį ir malonumą bendrauti su tvarto gyvūnais (katinas gyvena pusiau tvarte, jeigu ką).

Na ir žinoma, pagrindinis akcentas - Kirkilų apžvalgos bokštas. Nedaugžodžiausiu, nes jo viršuje patyriau katarsį - nerealus saulėlydis užklupo ten.

Prie Kirkilų bokšto yra elektra, tualetas, kur apsipausti, įsipilti vandens - labai patogiu. Taip pat čia rasite ir vaikų žaidimų aikštelę (giliau prie pažintinio tako).

Jau temstant pasiekėme Rinkuškių (Juodelių) piliakalnį, vad. Velniakalniu. Beliko tik aukurą užsikurti ir atsiduoti pagonybei. Velniakalnis randasi prie pat Apaščios upės, čia girdėti įvairūs paukščių garsai, tuo pačiu dvelkia ramybe ir sakralumu.

Kadangi pirmą dieną vėlai pradėjome, kelionė persikėlė į antrą dieną. Ryte papusryčiaus ir pailsėję šokame ant dviračių ir lauko keliuku miname link tiltelio per Apaščią. Kalnų dviratis čia visai į temą, sakyčiau. Bet aplenkčiau šią vietą kai labai šlapia, nes ratai greitai šiuo piktu moliu apsineštų.

Kad pasiekti tiltelį, reikia važiuoti per sodybos šoną, bet pasitarę su kieme dirbusiu žmogumi sužinome, kad jokių dėl to problemų.

Persikėlus aptinkame rimto ūkio padargų, negi neįsiamžinsi?

Galų gale pro Astravo dvarą ir ilgiausią Lietuvoje, Širvėnos ežero tiltą judame kelionės pabaigos link - autobusų stoties.

Puiki kelionė, kuri dar ilgai išliks mano atmintyje. Į Biržus minti dviratį grįšiu dar ne kartą..

Siūlau prieš važiuojant parsisiųsti navigacinį GPX failą į savo telefoną ar specialų navigatorių, kad būtų lengviau orientuotis. Sėkmės kelyje!